

תת"ע 4046/01/18 - מדינת ישראל נגד נופל סמיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4046-01-18 מדינת ישראל נ' נופל סמיר

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
(המאשימה) המשיבה:
מדינת ישראל
נגד

(הנאשם) המבקש:
נופל סמיר
ע"י ב"כ עו"ד גאלב

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום, לפי סעיף 239 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. עסקינן בדו"ח הזמנה לדין, מיום 2.1.15 ועניינו, נהיגה במהירות מופרזת, עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה (להלן - הדו"ח). הדו"ח הוסב על שם המבקש, לבקשתו, ביום 18.2.15 וכתב האישום הוגש לבית המשפט, ביום 9.1.18.

תמצית טיעוני הצדדים

לטענת ההגנה, נוכח העובדה כי כתב האישום הוגש לבית המשפט, רק בשנת 2018, לא עמדה המשיבה בפרק הזמן שנקבע בסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982:

(תיקון)

(א1) הייתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א או 27א1 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2);

כמו כן, הפנה הסנגור לתיק נוסף, שנסיבותיו זהות, לטענתו, שם התקבלה טענת ההתיישנות שהעלה בפני.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה, מהטעם כי הודעה על דבר העבירה, נשלחה לבעל הרכב תוך המועד הקבוע בחוק, הדו"ח הוסב במסגרת הזמן הקבועה והוגש לבית המשפט.

דין והכרעה

חוק סדר הדין הפלילי קובע, בסעיפים 239 א ו-225 א(1), מסגרת מועדים בהם על התביעה לשלוח לנאשם הודעה על ביצוע עבירה או זימון למשפט. כאשר מדובר על אישום המבוסס על צילום הרכב אין להגיש בגינו כתב אישום אלא אם כן נמסרה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה תוך 4 חודשים ממועד ביצועה, כאמור לעיל.

מטרתם של סעיפי החוק הינה להביא לידיעת הנאשם את הכוונה להעמידו לדין, ועם יידוע הנאשם על כוונה זו נפסק מרוץ ההתיישנות הקבוע בסעיפים אלו.

בעניין תקופת ההתיישנות המיוחדת שנקבעה לגבי עבירות תעבורה, נקבע בדנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נגד בקשי: "מטרתו של תנאי זה, כך נראה, היא שהחשוד לא יופתע על ידי קבלת דו"ח כעבור למעלה משנה מיום ביצוע העבירה. קיים חשש שבמקרה כזה לא ידע במה המדובר ויקשה עליו להתגונן. כדי שהדבר לא יקרה דורש התנאי שתשומת ליבו של החשוד תוסב לכך שמיוחסת לו העבירה תוך שנה מיום שזו נעברה. הדבר יכול להיעשות אם על ידי כך שיוזמן לחקירה ואם על ידי כך שתימסר לו הודעה על ביצוע העבירה. גם במקרה כזה אין הכרח שתתקיים חקירה, אפילו לא של החשוד. די בכך שיודע לחשוד על העבירה המיוחסת לו".

במקרה שבפני, לא תיתכן מחלוקת, כי המבקש ידע על דבר העבירה, לכל המאוחר ביום 3.2.15, דהיינו, תוך פרק זמן קצר ביותר ממועד העבירה ותוך ארבעת החודשים, כאמור לעיל והדו"ח הוסב על שמו, בתוך מסגרת הזמן הקבועה בחוק, שהיא שנתיים.

מכאן, כי טענות הסנגור בדבר איחור בהמצאה, אין בהן ממש ואין כל צורך לדון באישור המסירה או האסמכתא על מסירה שהציגה המשיבה, מקום בו המבקש הגיש תצהיר הסבה ולא ייתכן ספק, בנסיבות אלה, כי ידע על דבר העבירה, בסמוך לאחר שנעברה.

אכן, מחמת תקלה, הוגש הדו"ח לבית המשפט באיחור מסוים, אך כיוון שעסקינן בדו"ח מסוג הזמנה לדין ובעבירת עוון, הרי שתקופת ההתיישנות הקבועה הנה 5 שנים, כאמור בסעיף 9(א)(3) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ולא על פי ההסדר המיוחד שנקבע לגבי עבירות תעבורה מסוג ברירות משפט, בסעיף 225 לחוק האמור.

עוד אציין, כי תקופת ההתיישנות, על פי סעיף 9 לעיל, תמנה "מיום ההליך האחרון בחקירה...", כאמור בסעיף 9(ג) ובעניינו של המבקש, מיום 3.2.15, מועד משלוח הבקשה להסבת הדו"ח על שמו.

בנוגע לתיק הנוסף, אליו הפנה הסנגור, הרי שבתיק זה, מדובר היה בעבירה מסוג ברירת משפט, לגביה, נקבע הסדר שונה לעניין התיישנות, שאינו חל בעניינו של המבקש.

מכל האמור לעיל, אני דוחה את טענת ההתיישנות.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ח, 06 ספטמבר 2018, במעמד
הצדדים.